

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО І ПОРІВНЯЛЬНЕ ПРАВОНАВСТВО

УДК 340.12

Ю. В. ГОЦУЛЯК

МІЖНАРОДНЕ ВИЗНАННЯ ЯК ОЗНАКА ДЕРЖАВИ

Обґрунтовується положення, згідно з яким міжнародно-правове визнання є невід'ємною ознакою державності. Визначаються відправні історичні події, що слугують основою для обґрунтування вказаної позиції. Розглядаються різні точки зору на питання міжнародно-правового визнання, його значення для державного буття. Аналізуються ключові теорії міжнародно-правового визнання. Вказуються недоліки окремих наукових позицій щодо досліджуваного питання.

Ключові слова: міжнародне визнання, міжнародне право, держава, право, ознака.

Гоцуляк Ю. В. Международное признание как признак государства

Обосновывается положение, согласно которому международно-правовое признание является неотъемлемым признаком государственности. Определяются отправные исторические события, которые послужили основой для обоснования указанной позиции. Рассматриваются различные точки зрения на вопрос международно-правового признания, его значение для государственного бытия. Анализируются ключевые теории международно-правового при-

знання. Указуються недостатки окремих наукових позицій по досліджуваному вопросу.

Ключевые слова: міжнародне визнання, міжнародне право, держава, право, ознака.

Hotsuliak Yrii. International recognition as a sign of the state

The article substantiates the idea, according to which international legal recognition is an essential feature of statehood. Determined the starting historical events that served as a basis to justify this position. Different points of view on the question of international legal recognition of its importance to the state of being. Analyzes the key theories of international legal recognition. Include disadvantages specific scientific positions on the issue studied.

Keywords: international recognition, international law, the State, the right sign.

Для сучасної держави міжнародно-правова сфера є невід'ємною частиною її існування і має безпосередній вплив на її внутрішні процеси. Наразі Україна переживає багато контрастних суперечливих подій на міжнародній арені, амплітуда яких сягає прямо протилежних конструктивних та деструктивних полюсів: від євроінтеграційних процесів, що породжують відповідні інституційні перетворення всередині країни, до військових агресій та анексії територій. На політичній карті світу ми знаходимо немало точок (зокрема, і щодо нашої держави), де порушуються правила міжнародного співжиття. Порушення міжнародних норм має наслідком актуалізацію питання кордонів та суверенітетів, що безпосередньо впливає на саму державність. Ми постійно спостерігаємо реакцію з боку міжнародної спільноти щодо таких дій. Водночас, практична політико-правова оцінка цих акцій породжує потребу в теоретичному осмисленні місця та ролі фундаментальних політико-правових процесів, що мають вплив на міжнародно-правову онтологію. Серед таких процесів особливе місце посідає акт міжнародного визнання держави, адже він стоїть на витоків державності як такої і повноцінності її екзистенції. Додає актуальності нашому дослідженню і той факт, що міжнародне визнання порушує питання державно-правової теорії, а саме: ознак держави, що підсилює академічний інтерес до вказаного питання. Таким чином, виникає потреба у фундаментальному аналізі інституту міжнародно-правового визнання держави не лише як явища міжнародного права, а і як важливого чинника у політико-правовому бутті загалом.

Серед дослідників, які вивчали питання міжнародного визнання держави, можна виділити таких вчених-міжнародників, як Н.І. Алієв, М.О. Баймуратов, Я. Броунлі, І.Л. Литвиненко, Ф. Мартенс, Д.І. Фельдман та ін. Водночас, дослідження, що визначало б місце інституту міжнародно-правового визнання серед ознак держави і для онтології держави, в цілому наразі не існує.

Довоєнні та повоєнні політичні «правила гри»

За відсутності міжнародного визнання, політичне утворення не може повноцінно вважатися державою, швидше, це – «квазідержавою». Така теза впливає із загальних міжнародних політичних правил, що сформувалися після Другої світової війни. Довоєнний період характеризувався цілою низкою агресивних актів загарбницької політики з боку тоталітарних держав. Анексування територій було ледь не нормою. Згадаємо хоча б події із поділом Польщі між Німеччиною та СРСР, анексуванням територій (під приводом захисту німецькомовного населення) і фактичною окупацією Чехословаччини, аншлюсом Австрії тощо. Політика замовчування та невтручання у ці загарбницькі акції ключових політичних гравців (Велика Британія, Франція) призвела до зростання «апетитів» тоталітарних держав і як наслідок – до великої війни.

Спробуємо проаналізувати, у чому криються причини такого поведіння держав? Однією із ключових ознак держави є наявність апарату примусу і ексклюзивні права на нього у єдиної політичної влади; тобто держава уже за визначенням має репресивний характер. Така репресивність, безумовно, має величезне значення при регулюванні суспільного життя, особливо щодо захисту громадян, їх прав та свобод. Разом з тим, у сучасній державі із встановленими і закріпленими як формально, так і ментально демократичними цінностями, примус може існувати виключно в демократичній цивілізованій «системі політичних координат». Державне буття немислиме без буття людини, оскільки це все ж суспільна організація. Отже, можемо стверджувати, що держава не є «самоцінністю», сама по собі вона ще не є благом, адже має бути присутній антропологічний фактор, який і має ключовий вплив на те, наскільки держава являє собою цінність для суспільства. В іншому випадку, коли державне начало силою

певних обставин стає самостійним, на політичній карті світу мають місце народи та держави, де демократичні цінності або взагалі не декларувались, або декларувались, але ментально не засвоїлись, або ж в умовах демократичних перетворень чи процесів наставала гуманітарна криза, коли населення не здатне вдовольнити навіть свої базові природні потреби, і тоді відбувалась переоцінка демократичних цінностей, зневіра в них і пошук альтернативних шляхів. Довоєнна «політична шахівниця» дозволяла всі ці варіації в політичній поведінці, допоки політичний конфлікт не отримав 100 000 000 людських жертв. Вочевидь, така психологічна позначка змушує «щось вирішувати» і «щось робити». Атрибутом цього «щось» стала Організація Об'єднаних Націй.

Уже в преамбулі Статуту ООН ми знаходимо важливі положення щодо міжнародних правил політико-правового співжиття: «Ми, народи Об'єднаних Націй, вирішили вберегти майбутні покоління від війни, яка протягом одного людського життя двічі завдала людству невимовних страждань, і знову проголосити віру в фундаментальні права людини, в гідність і цінність людського життя, в рівноправність чоловіків і жінок, великих і малих націй; створити необхідні умови для збереження справедливості і дотримання договорів та інших джерел міжнародного права; сприяти соціальному розвитку і забезпечити найкращі умови життя при найбільшій свободі і в цих цілях бути терпимими, жити в дусі добросусідства, об'єднати наші зусилля по збереженню миру і міжнародної безпеки; прийняти принципи і затвердити методи, що гарантують, що люди будуть вдаватися до сили зброї лише в загальних суспільних інтересах»¹. Отже, з цього тексту бачимо передусім, що співіснування держав на міжнародній арені має відбуватися таким чином, щоб не допустити ще однієї світової війни. Для реалізації такої мети, у свою чергу, має запанувати сила міжнародних норм і міжнародного права в цілому. Звісно, варто бути реалістами і визнати, що в післявоєнному світі збройних конфліктів вистачало, зокрема, причиною тому була «холодна війна» двох політичних моделей та ідеологій. Водночас, створюючи таку організацію як ООН, ключові світові держави тим самим обмежили себе щодо проведення відвертих загарбницьких військових кампаній. Таким чином, у міжнародній політиці поступово почи-

нають формуватися сучасні цивілізаційні політико-правові цінності, обумовлені, насамперед, певними обмеженнями щодо військової агресії.

Як же бути з питанням нових політичних утворень? Сучасні цінності міжнародного права говорять про те, що держава не може бути утворена будь-яким довільним способом, тобто дуже важливо, наскільки шлях виникнення держави є демократичним та правовим. Саме в таких умовах величезного значення набуває інститут міжнародного визнання держави, як і міжнародного «невизнання».

На наше переконання, міжнародне визнання має як формальний, так і фактичний «ціннісний» зміст. У вузькому значенні, міжнародне визнання – це акт, яким держава дає згоду на існування нового політичного утворення і виражає готовність з ним співпрацювати. Однак ціннісний фактичний аспект цього поняття має куди ширше значення, а саме: у цьому контексті міжнародне визнання фіксує те, що держава утворилась за правилами сучасних демократичних та правових стандартів. Гарантами такого змісту міжнародно-правового визнання є держави-експортери сучасних цивілізаційних цінностей. Насамперед, це держави, що входять у так звану G7 (найрозвиненіші економічно держави, що мають вплив на увесь світовий політико-правовий простір). Наявність таких гарантів є принципово важливою, адже це свідчить про засвоєння трагічних уроків історії. Коли у певних положень є гарант, то вже зрозуміло, що вони носять цілком реальний характер і фундаментуються на міцних стовпах. Варто зауважити, що правила міжнародної політичної гри в сучасних умовах не мають винятків, і жодна, навіть потужна, держава не має дозволяти собі розкоші їх порушувати (ми маємо на увазі фундаментальні міжнародні цінності загалом і питання дотримання правил міжнародного співжиття). Прикладом може слугувати виключення Російської Федерації із так званої G8 у 2014 році після насильницької анексії Криму. Йдеться про те, що суб'єкт, який порушує міжнародне право, сам себе заганяє у стан міжнародної ізоляції, адже реакція інших гарантів міжнародних принципів завжди є адекватною порушенням (тобто міжнародні правила такі є цінностями для міжнародної спільноти). Там, де порушуються міжнародно-правові

правила гри, практично за законами детермінізму утворюється політичний, економічний та правовий «вакуум», що має цілком конкретні наслідки для держави-порушника.

Окремі критерії визнання (миролюбність, непорушність суверенітетів інших держав)

Серед критеріїв визнання держави можемо виокремити наступні: миролюбність держави, непорушність територіальної цілісності інших держав, повага до прав та свобод людини². Як бачимо, що саме ці критерії безпосередньо пов'язані з мирним способом утворення держави. Сама їх наявність свідчить про те, що шлях утворення держави має значення, адже він може бути і протилежним, що, як ми вже вказували, не відповідає повоєнним міжнародно-правовим правилам міждержавного співіснування. Утворення держави має відповідати положенням щодо сучасної цивілізованої демократичної держави, тобто процес утворення має бути таким, як і процес власне існування, що виглядає цілком логічним, адже справді, якщо відповідно до міжнародних норм держава не має порушувати суверенітету інших держав, відповідати гуманітарним стандартам, забезпечувати права людини, то і утворення її має бути відповідним, інакше були б підстави стверджувати про відносність міжнародних цінностей, принципів, норм. Варто зазначити, що йдеться про певний сучасний «пакт», певну домовленість між ключовими учасниками політико-правової дійсності, яка діє саме з певного періоду, адже можна справедливо зауважити, що деякі держави утворювались загарбницьким шляхом, але наразі вже є експортерами демократичних цінностей. Наголосимо, що йдеться саме про сучасну міжнародну політико-правову дійсність, яка сформувалась завдяки урокам трагічного минулого. Отже, для визнання сучасного політичного утворення державою, принципово важливим є його генеалогія, спосіб його утворення.

Зміст міжнародно-правового невизнання

Ми б хотіли звернути увагу читача і на інший бік цього питання. Зазвичай, дещо однобоко науковий та практичний дискурс ведеться виключно про інститут визнання, про критерії, форми, види визнання держави. Втім не меншої уваги заслуговує і питання «невизнання» різних політичних утворень. Маємо зазначити, що це не просто зворотна сторона одного питання,

«невизнання» має свій окремий зміст. Визнання і невизнання є окремими політико-правовими актами, при чому навіть не взаємовиключні, адже держава водночас може не оголошувати як визнання, так і невизнання (займати нейтральну позицію). Спробуємо розкрити сутність міжнародного «невизнання». Політичне невизнання на відміну від протилежної процедури не оформлюється окремим правовим актом, але, водночас, носить не менш офіційний характер, адже воно проголошується публічно офіційними особами (очільниками держав, міністрами закордонних справ тощо). Зміст міжнародного невизнання полягає в тому, що держава висловлює незгоду з певним «квазідержавним» утворенням або процесом чи явищем в країні, що має безпосередні політико-правові наслідки. У першому випадку, це відсутність будь-яких дипломатичних, економічних, правових та інших контактів, характерних для класичних міждержавних відносин. Тобто це політичне формування визнається таким, для якого немає місця в політико-правовій системі координат. Таким чином, складається ситуація, коли певна «квазідержава» декларує класичні ознаки, характерні для її дійсності (територія, народ, суверенітет тощо), але цих ознак ніхто не визнає, їх просто ніхто «не бачить». З урахуванням того, що, як уже було сказано, держава не може повноцінно існувати «в собі», то такий порядок речей ставить під сумнів самі ці ознаки, а відповідно, і саму державність. Таке утворення набагато ближче знаходиться до політичного небуття, ніж до державницької реальності. Якщо таким «квазідержавним» явищем все ж вдається зберегти існування, як правило, за допомогою сторонньої військової присутності, то це існування завжди нагадує політико-правову «кому» в усіх сферах суспільного життя, цивілізаційний колапс.

Декларативна та конститутивна теорії міжнародно-правового визнання.

Декларативна теорія міжнародно-правового визнання полягає в тому, що «міжнародне визнання не створює нового суб'єкта міжнародного права: акт визнання є декларацією, що констатує факт появи нового суб'єкта міжнародного права, з яким вже існуючі держави бажають встановити дипломатичні та інші відносини... держава стає суб'єктом міжнародного права через своє існування і

наявність акту визнання (або його відсутність) не впливає на її міжнародну правосуб'єктність»³. Ця теорія нормативно була закріплена у Конвенції Монтевідео про права та обов'язки держав (міжамериканській). Так, ст. 3 цієї Конвенції декларує наступне положення: «The political existence of the state is independent of recognition by the other states»⁴. Політичне існування держави не залежить від визнання іншими державами. Далі за текстом отримуюмо невеличке тлумачення: «Even before recognition the state has the right to defend its integrity and independence, to provide for its conservation and prosperity»⁵. Тобто ще до міжнародного визнання держава може здійснювати діяльність, характерну для її буття (захист території, законотворчість тощо). З іншого боку, такий підхід не враховує того, що не кожна діяльність відповідає реальному стану речей, завжди може мати місце «імітація», яку все ж варто розпізнавати, аби не впадати у політико-правову «короткозорість» і не ідентифікувати «правдоподібність» як «правду».

Протилежною вищевказаній є конститутивна теорія, що отримала назву як доктрина Тобара-Вільсона, оскільки вперше була сформульована в декларації міністра закордонних справ Еквадору Тобара в 1907 р. Згодом вона отримала схвалення президента США Вільсона, тому в деяких джерелах іменується як доктрина Тобара-Вільсона⁶. Конститутивна теорія стверджує, що нова держава стає суб'єктом міжнародного публічного права лише в разі визнання її вже існуючими державами, тобто саме таке визнання і утворює (конституює) нового суб'єкта міжнародного права⁷.

Вищевказані доктрини розглядають міжнародне визнання в наступному контексті: чи потрібне воно для повноцінного існування держави? Вони не ставлять питання онтологічно – чи сама державність можлива без міжнародного визнання? Ці теорії актуалізують цінність саме «юридичного» акту визнання для існування держави. Водночас, вони обходять стороною питання про буття держави як такої. З онтологічного погляду міжнародно-правове визнання – це не просто юридичний акт. Передусім, це можливість входження політичного утворення в міжнародне співіснування, що покликане повністю завершити міжнародно-правовий зміст держави і наповнити державне буття різними модусами співбуття. Таким чином, через міжнародне визнання політичне утворення от-

римус зміст державного утворення через входження в його екзистенцію міжнародного конструктивного політико-правового спілкування. Отже, вищевказані теорії умовно можна охарактеризувати позитивно-правовими, або формалістичними, оскільки вони звертають увагу саме на формально-юридичну складову міжнародно-правового визнання. На наше ж переконання, у цьому дискурсі варто виокремити і природно-правову, або онтологічну концепцію, що ставить питання міжнародного визнання через призму наявності чи відсутності державності як такої.

Ще одним недоліком вищевказаних теорій є те, що вони не виокремлюють міжнародне «невизнання», як окремий не менш значимий акт міжнародно-правової поведінки держави, що має безпосередні наслідки для набуття певним суспільно-політичним формуванням змісту держави.

Що означає невизнання окремих політико-правових процесів?

Міжнародне невизнання може стосуватися як певного політичного утворення в цілому, так і окремих явищ та процесів всередині уже визнаної держави. Зокрема, може не визнаватися голова держави, який прийшов до влади недемократичним шляхом і залишається при владі, узурпувавши її, і підминаючи демократичні цінності (наприклад, як у випадку із Білоруссю). Також можуть не визнаватися і окремі інститути та процедури, що за своїм змістом є демократичними, але відбуваються у зовсім недемократичний спосіб. Зокрема, така доля спіткала так званий «референдум» у Криму, що відбувся в березні 2014 року, наслідком якого стала анексія Російською Федерацією частини території України, що, зрештою, теж не була визнаною міжнародною спільнотою. Як бачимо, таке невизнання тягне за собою серйозні політико-правові наслідки, адже всі подальші процеси, що мають всі ознаки демократичності, автоматично не визнаються (зокрема, громадянство РФ на території Криму ускладнює отримання віз, подальші вибори до Держдуми на території Криму не були визнані міжнародною спільнотою).

Чому міжнародне визнання – це ознака держави?

Держава за своєю природою утворюється як наслідок співжиття людей, що постійно розвивається і потребує дедалі складніших форм організації. Держава – це таке соціальне явище, що не

існує «в собі», тому немає підстав її субстанціоналізувати, оскільки дійсно ізольоване суспільство не може повноцінно вважатися сучасним, тим паче, у глобальну інформаційну епоху. Більше того, держава не існує без такого атрибуту як кордон, а для того, щоб вона могла існувати «в собі», мала би бути можливість існування держави без кордонів, тобто без сусідів. Вочевидь, навіть з погляду здорового глузду, такий стан речей – неможливий. Отже, якщо держава має кордони, значить, вона має сусідів (інші держави) на цих кордонах, і, відповідно, вона приречена на певні форми міжнародних відносин, незалежно від її внутрішньої та зовнішньої політики (миролюбної чи агресивної, адже стан війни – це теж певна насильницька форма міжнародного співіснування). Держава не може сама собі встановлювати кордони без визнання їх сусідами та іншими державами, інакше – повноцінне співіснування буде неможливим, а подекуди, навіть саме буття держави.

Класичні ознаки держави отримують свій дійсний зміст не як окремі атрибути, а за принципом «у зв'язку із...». По-перше, якщо є ознака визнання, то і ознака території та кордонів отримує своє місце у виявленні державного буття. По-друге, якщо є ознака міжнародного визнання, то має сенс утвердження ознаки зовнішнього суверенітету, що є невід'ємною частиною суверенітету в цілому. Справді, якщо ми під зовнішнім суверенітетом розуміємо рівноправність держави як суб'єкта міжнародного права, непорушність її кордонів, то що може насамперед виступити гарантом такої непорушності і рівноправності? Саме міжнародно-правове визнання як акт впускання держави у міжнародний конструктивний політико-правовий дискурс, де вже вироблені правила гри (і вони виконуються), може бути гарантом міжнародної рівноправності та непорушності кордонів. Тоді зовнішній суверенітет відбувається *de jure* і *de facto*. Водночас, для повноти наших доводів розглянемо зворотний бік ситуації. Якщо визнання не відбувається, то питання кордонів певного політичного утворення, якщо взагалі ставиться, то доволі умовно, як проблема, яку потрібно вирішити (звісно, не в бік її легітимізації). Таким чином, як можна гарантувати непорушність того, що є невід'ємною ознакою співіснування, але при цьому ідентифіковане лише однією стороною (із багатьох). У такому разі, акт порушення кордонів юридично навіть не існуватиме,

адже не можна порушити те, що формально не визначено учасниками конституюючого політико-правового процесу. Про рівноправність і повноцінність суб'єкта міжнародного права за умов невизнання декларувати не доводиться, оскільки суб'єктність такого утворення взагалі в правовій площині буде ідентифікуватись як «неправомірна», адже у міжнародному праві, говорячи мовою цивілістики, правочини такого суб'єкта завжди будуть нікчемними.

Отже, у який би спосіб організації та існування держава себе не вводила, у якому би модусі свого буття вона не перебувала, вона ніколи не зможе обходитись виключно внутрішніми справами, виключно внутрішньою політикою, її буття завжди є співбуттям, її внутрішнє життя уже за визначенням покладає невід'ємність зовнішніх справ.

Держава не є первинним явищем, вона є формою організації соціуму, похідною від більш простих соціальних систем. Таким чином, утворення цього явища не є настільки очевидним і однозначним, як скажімо, народження якогось біологічного організму, воно може відбуватися у різні способи. Есенція держави починається уже із особливостей її утворення. Звідси можемо дійти висновку, що співіснування між державами, їх політичний діалог починається із сутнісного «*pro et contra*» (за чи проти). Тобто питання стоїть наступним чином: чи утворення держави або певний конституюючий процес відповідає сучасному уявленню щодо способів і особливостей виникнення держави, чи все ж такий процес є неприйнятним з погляду ідентифікації державності і не входить у сучасну політико-правову систему координат? Отже, «архе» будь-якого політичного утворення повинно мати атрибути державного у сучасному розумінні, про що уже згадувалось вище. Чому ми говоримо саме «у сучасному розумінні»? Тому що правила міжнародного політико-правового співіснування історично змінювались, а відповідно, і різні способи утворення держави у різні часи визнавались чи не визнавались, у залежності від особливостей історичного періоду.

Отже, ми виявили аксіологічний вимір міжнародного визнання в характеристиці держави, наскільки це є важливим фактором для повноцінного її існування. Зрештою, ми підійшли до наступного етапу нашого наукового дискурсу – онтологічного.

Чи є міжнародне визнання невід'ємним атрибутом державності?

На це питання можна відповісти, лише з'ясувавши наслідки міжнародного невизнання. Коли з'являється певна політична організація, що іменує себе державою і має хоча б декілька або навіть всі ознаки державності, крім визнання, то суто феноменологічно, тобто сама по собі, у чистому вигляді, вона цілком може претендувати на такий статус. Але водночас, як уже згадувалось, державне буття – це завжди співбуття, тобто коли утворюється така організація, цей атрибут «спів-», у будь-якому разі, має бути прояснений. Наприклад, людина і її існування визнається іншими апіорі, незалежно від сприйняття цієї особистості, оскільки факт є факт, а вона, у свою чергу, є істотою соціальною, тобто теж не може обходитись без співбуття. Така аналогія є доречною, тому що сама держава – це організація самого суспільства (без людського буття вона немислима), і її утворення теж має бути визнаним, але на відміну від людини, це визнання не є апіорним, тому що, поперше, сама по собі держава є вторинною відносно людини, і, подруге, вона не є початково людською цінністю, а лише певний спосіб її організації (адже, як ми вже з'ясували, держава може носити абсолютно репресивний характер і навіть нівелювати людську особистість).

Отже, доходимо висновку, що міжнародне невизнання держави ставить під питання її буття. Маємо стверджувати, що така держава не лише реально, але й номінально не є повноцінною. Тобто поняття не зіставне з річчю, а значить, порушується принцип істини «*veritas est adaequatio rei et intellectus*». У такому випадку, користуючись мовою філософії постмодернізму, маємо політичний симулякр (політичне утворення, що імітує державність). Отже, міжнародний аспект, що починається з визнання / невизнання, це не лише один із модусів державного буття, це його невід'ємний атрибут.

1. *Устав* Организации Объединённых Наций. Зі змінами від 16.09.2005 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_010. 2. *Литвиненко І. Л.* Визнання держав у міжнародному праві // Університетські наукові записки. 2005. №1. С. 238–243; *Холина Е. А.* Формы и критерии признания государств // Пробелы в российском законодательстве. Юридический журнал. 2012. №3. С. 218–222.

3. *Міжнародне право*: підручник / Л.Д. Тимченко, В.П. Кононенко. Київ: Знання, 2012. 631 с. (Вища освіта XXI століття). URL: <http://pidruchniki.com/component/option,com>. 4. *Montevideo Convention on the Rights and Duties of States*. 1933. URL: <http://www.cfr.org/sovereignty/montevideo-convention-rights-duties-states/p15897>. 5. Там само. 6. *Міжнародне право*: підручник / Л.Д. Тимченко, В.П. Кононенко. Київ: Знання, 2012. 631 с. (Вища освіта XXI століття). URL: <http://pidruchniki.com/component/option,com>. 7. *Міжнародне право*: навч. посібник / за ред. М. В. Буроменського. Київ: Юрінком Інтер, 2006. 336 с. URL: <http://readbookz.com/pbooks/book-34/ua/chapter-1704/>

Hotsuliak Yrii. International recognition as a sign of the state

In the absence of international recognition, political organization cannot fully consider as a state. This position thesis follows from the international political general rules, formed after World War II.

Coexistence of states in the international arena should be a way to prevent another world war. It should prevail strength of international norms and international law in general to realize this goal. Creating an organization like the United Nations, key world states thus limited itself to conduct overt military campaigns of conquest. Thus, international politics are beginning to emerge civilization modern political and legal values, due primarily to certain restrictions on military aggression.

Current values of international law say that the state cannot be formed in any arbitrary way, that is very important as a way of the state is democratic and legal. In such circumstances the big importance has the state institute of international recognition as an international "non-recognition".

In a narrow sense, international recognition - an act which the government agrees to the existence of a new political phenomena and expresses readiness to cooperate with it. However, the actual value aspect of this concept has a much broader meaning, namely, in this context, the international recognition of the fixes that the state was formed by the rules of modern democratic and legal standards. The participant who violates international law, driving himself in a position of international isolation, because the reaction of other guarantors of international principles always adequate violation (international rules are the same values for the international community). Wherever violated international legal rules, the laws of determinism formed the political, economic and legal "vacuum" that has very specific effects of a violator.

Among the criteria of recognition of the state can highlight the following: the peacefulness of the state, the inviolability of the territorial integrity of other states, respect for human rights and freedoms. These criteria directly related to the peaceful way of a state. Most of their presence indicates the path of a state matter, because it may be the opposite of that, does not meet the post-war international legal rules of inter-state co-existence. The establishment of the state must comply with the provisions of the current civilized democratic state, that is, the formation must be the same as the process of its own existence, which is quite logical, because if in accordance with international standards the state has no violate the sovereignty of other countries, meet humanitarian standards ensure human rights, and its formation is

relevant, otherwise be reason to believe the relativity of international values, principles and standards. It should be noted that we are talking about a modern "pact", a deal between key members of the political and legal reality, it is acting with a certain period, because it is fair to note that some states have been arising aggressive way, but now is already exporting democratic values.

The contents of international recognition is that the state expresses its disagreement with certain "quasi" form or process or phenomenon in a country that has immediate political and legal consequences. In the first case, it is the absence of any diplomatic, economic, legal and other contacts, typical of classic international relations. This political formation indicates as acknowledged, for which there is no place in the political and legal system of coordinates.

International non-recognition of the state puts into question of its existence. We argue that this state is not only feasible, but also nominal is not complete. That concept is not comparable with the thing.

Keywords: international recognition, international law, the State, the right sign.

УДК 341.9.01

Г. С. ФЕДИНЯК

СУЧАСНИЙ СТАН МІЖНАРОДНОГО ПРИВАТНОГО ПРАВА ЯК НАУКИ ТА СИСТЕМИ НОРМ

Розглядається розвиток міжнародного приватного права України та інших держав за останні десятиріччя. Аналізуються нові конвенції та правові звичаї. Звернено увагу на оновлення національних правових актів з міжнародного приватного права за останній час.

Ключові слова: міжнародне приватне право, іноземний елемент, колізійна норма, матеріально-правова норма, конвенція, правовий звичай.

Фединяк Г. С. Современное состояние международного частного права как науки и системы норм

Рассматривается развитие международного частного права Украины и других государств за последние десятилетия. Анализируются новые конвенции и правовые обычаи. Обращено внимание на обновление национальных правовых актов, принятых в последнее время.

Ключевые слова: международное частное право, иностранный элемент, коллизийная норма, материально-правовая норма, конвенция, правовой обычай.